

המערכת

.. "אז עס ועט קומען די צייט - ועלען אלע פארשטייען"
[=כשיגיע הזמן כולם יבינו]

כשיגיע הזמן - כולם יבינו...

חשכ"י) והגיעה עד עומק הנפש. "תורה-אור דיבור-המתחיל "למען תהיי" סוף סעיף המתחיל אמנם, "לא ישובת יומם מלראות", צריך להיות: "לא ישובת יומם ולילה מלרצות".

ואתה תופס את הראש וזועק, רבונו של עולם, איך לא תפסנו את זה עד היום? וכל כך מתאים כאן מה שציין הרבי על דף השער של "היום יום": "אז עס ועט קומען די צייט - ועלען אלע פארשטייען" [=כשיגיע הזמן כולם יבינו].

אכן זכינו והיינו בתקופה בה היה "לא ישובת יומם מלראות". האור היה אור יום, ולרגע לא הפסיקו לראות. "אמנם" כעת "בסוף הסעיף", בסיום הדור השביעי, זה כמה וכמה שנים בהם יש לא רק "יומם" אלא גם ובעיקר "לילה" חשוך וכואב. ובתקופה הזאת אין גילויים, ולא רואים בעיני בשר שום דבר, והעבודה היחידה היא "לא ישובת יומם מלרצות", ולבקש, ולהתחנן, שנשוב לראות את מלכנו. ולזה לחכות ולצפות, ולהאמין שאכן "רצון יראיו יעשה" ותיכף ומיד תגלה כאשר אמר.

וה"לא ישובת יומם ולילה מלרצות" היא המסירות-נפש עליה מדובר ב"באתי לגני", זאת היא "מלחמת בית דוד" אותה נלחמים אנשי החיל, ונגדה קמים כל אשר "חרפו אויביך ה' חרפו עקבות משיחך". ובשביל גילוי הרצון התמידי הזה באופן של מידת הנצח, מבזבזים את כל האוצרות "שאצר הוא ואצרו המלכים אבותיו מדור דור", "שאוצרות אלו הן הון יקר וסגולת האוצרות טובים" (לשון המאמר דתשכ"א).

ובאמת אם כאשר זרח עלינו אור יומם לא היינו פוסקים מלרצות, בוודאי היינו "חוסכים" את ההגה וההגעה למצב הנוכחי - אך לו כעת, כאשר כבר הגענו ל"לילה", לפחות כעת נתעורר, ולפחות עכשיו נשתדל אשר "לילה כיום יאיר". ומעתה נבין אשר אין משפט ממצה ונוקב יותר המבטא את "עיצומו של יום" ההתקשרות והנשיאות, וימי ההכנה אליו: "לא ישובת יומם ולילה מלרצות".

וכסיום וחותרם הפתגם ב"היום יום" ביו"ד שבת: **און מען דארף עס טאן** [=ויש לעשות זאת] **בשמחה**.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

חלקת ההוצאה לאור של מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח" אינה שוקטת על שמריה. עוד לא יבש הדיו מהחוברת המצויינת "נוסעים רבי", שגרמה להתעוררות עצומה בקרב אלפי הבאים להסתופף בחצרות הקודש בחודש השביעי - וכבר חוברת חדשה: "יו"ד שבת - חוברת הכנה".

חוברת? בעולם הרחב קוראים ליצירה בת 216 עמודים "ספר". אפילו אם הוא בכריכה רכה. המילה חוברת באה כנראה למתן קצת את הרושם, לתת הרגשה שמדובר בדבר שאפשר להספיק ולעבור עליו "מכריכה לכריכה" עד יו"ד שבת. משהו שצריך להכנס לכל תיק צד, לכל נרתיק של טלית-ותפילין, שאפשר לשלף במהירות - ולהתכונן.

ובאמת, אפילו הדברים הצפויים שישנם בחוברת, אותם דברים שכל אחד מבין שצריך ללמוד אותם כהכנה ליו"ד שבת ה'תשס"א - נראה שכאשר הם מקבלים את הכותרת המלחיצה והמעוררת: "חוברת הכנה", הם נקראים ונלמדים באור שונה לחלוטין. הנה, מי לא יודע שבשנה זו לומדים בפעם השלישית את הסעיף האחד-עשר בהמשך "באתי לגני"; סעיף עליו מבוססים מאמרי "באתי לגני" תשכ"א ותשכ"א. אבל כשצופר האזעקה קורא לך "הכנה", ואתה פותח את המאמר של תשכ"א, נראה כאילו הדפים עצמם בוערים מהתרגשות. בזבזו האוצרות; מלחמת בית דוד; מסירות נפש; אנשי החיל. המושגים הללו מקבלים חיות אחרת לגמרי, ואתה מבין שהעסק כאן הוא רציני, וישנם תביעות, וישנה מטרה, שצריך לבצע עם כל הכח והקאץ.

חשבתם שאלו מליצות, אז תקראו את המשפט הבא ("באתי לגני" תשכ"א): "החיות וההתלהבות בעבודת התורה ומצוות הבא רק ע"י התקשרות עם הוי" אלקיך אש אוכלה הוא" - אז שהדפים לא יבערו?

אך יותר מכל, קפצו הפעם מול העיניים השורות שלומדים לא בפעם השלישית, אלא כמעט בפעם השישים (!).

הפתגם היומי בלוח "היום יום".

סביר להניח אשר רק מעטים זוכרים את השורות הראשונות ב"היום יום" של יו"ד שבת. כי זה לא סיפור, ולא מנהג, ואף לא פתגם נאה. "סתם" הגהה בתורה-אור.

אבל הפעם ההגהה הזאת באמת הגיחה (מלשון "והוי יגיה